

Σε ρόλο ιεροεξεταστή.

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος, Ιδιωτικός Υπάλληλος.

Θα ήθελα αρχικά να ξεκαθαρίσω ότι για το θέμα των εκτρώσεων υποστηρίζω την άποψη της ορθόδοξης διδασκαλίας. Από την Δευτέρα που δημιουργήθηκε το θέμα με την αφίσα που τοποθετήθηκε στο μετρό από τον σύλλογο «Αφήστε με να ζήσω» και την απόσυρσή της με εντολή του Υπουργείου Μεταφορών υπό τον Καραμανλή τον νεότερο, έχει προκληθεί σάλος και έχει ανοίξει μια τεράστια συζήτηση, τόσο στα Μέσα Ενημέρωσης, όσο και στα Κοινωνικά Δίκτυα, σε μια χώρα με τεράστιο πρόβλημα υπογεννητικότητας, στην οποία πραγματοποιούνται 150.000 με 300.000 εκτρώσεις ετησίως.

Οι πολέμιοι της αφίσας υποστηρίζουν ότι η εγκυμονούσα μπορεί να κάνει ότι θέλει το σώμα της. Με την ίδια λογική, αυτός που καπνίζει, αλλά και ο χρήστης ναρκωτικών μπορούν να κάνουν ότι θέλουν το σώμα τους, οπότε πρέπει να απαγορευτούν όλες οι «σκοταδιστικές» καμπάνιες κατά του καπνίσματος και της χρήσης ναρκωτικών. Επίσης υποστηρίζουν ότι η έκτρωση είναι μέθοδος αντι-σύλληψης, ενώ στην πραγματικότητα είναι μέθοδος αντι-γέννησης.

Άλλοι πολέμιοι της αφίσας υποστήριξαν ότι αυτοί που είναι εναντίον των εκτρώσεων προσπαθούν να σώσουν τα αγέννητα παιδιά, αλλά όχι αυτά που πεθαίνουν στο Αιγαίο. Πιο αισχρή προπαγάνδα δεν υπάρχει. Οι Έλληνες, από την πρώτη στιγμή προχώρησαν στην διάσωση και περισυλλογή χιλιάδων παιδιών και συνεχίζουν να το κάνουν. Ας αντιστρέψουμε τώρα το ερώτημα. Όσοι κόπτονται για την διάσωση των παιδιών και καλά

κάνουν, γιατί δεν ενδιαφέρονται για τα αγέννητα παιδιά που είναι τα πιο αβοήθητα απ' όλα;

Κάποιοι άλλοι αναφέρθηκαν στις ενδεχόμενες αναπηρίες των ανθρώπων μετά τη γέννα, για να υποστηρίξουν τις εκτρώσεις. Αλήθεια, δεν είναι και αυτή μια μορφή ευγονικής; Δεν είναι ντροπή αυτή η άποψη για τα άτομα με αναπηρία;

Πολύ απλά και κατανοητά. Από τη πρώτη μέρα της σύλληψης ξεκινάει η «διαδικασία», η οποία μετά από περίπου 9 μήνες οδηγεί στη ζωή. Όλα τα παραπάνω είναι συνέχεια ενός σκεπτικού μιας κοινωνίας που έχει μάθει να μην έχει οντολογική αγάπη και να διακατέχεται από έναν εγωισμό που αποκρούει τις ευθύνες και φωνάζει μόνο για δικαιώματα.

Το ζήτημα των εκτρώσεων είναι ένα ακόμα ζήτημα που οι νεοαριστεροί και νεοφιλελεύθεροι υπέρμαχοι της Παγκοσμιοποίησης και υπερασπιστές των ελίτ, ομονοούν. Είναι οι ίδιοι που πουλάνε απλόχερα δικαιωματοπισμό, με ψευτοαγαπητικό επίχρισμα. Είναι οι ίδιοι που σαν ιεροεξεταστές της πολιτικής ορθότητας φιμώνουν κάθε διαφορετική άποψη. Αυτοί οι οποίοι υποστηρίζουν την ελευθερία του λόγου μόνο για τους ίδιους και την ανοχή μόνο για κάθε παρδαλή διαφορετικότητα που πρεσβεύουν. Είναι σαν μια πεφωτισμένη κάστα, να επιβάλλει, την συνήθως μειοψηφική, ατζέντα της σε όλη την κοινωνία. Είναι σαν να ζούμε όλοι στον ρυθμό του Δημητρά...

*

**Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα “Δημοκρατία”, στις
16/01/2020.**

Πηγή : www.antibaro.gr/article